

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Թիվ հինգ

Ադվենտիզմում կրկնվող մարգարեական հակամարտությունների բացահայտումը. հասկանալ քո ժողովրդի ավագակներին

Jeff Pippenger

2024-08-09

Նախորդ հոդվածում մենք առանձնացրինք վիճաբանության վեց մարգարեական գիծ, որոնք տեղի են ունեցել ադվենտիզմի պատմության ընթացքում՝ Միլլերական ժամանակաշրջանից մինչև մեր օրերը: Ես պնդում եմ, որ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքում հիշատակված «քո ժողովրդի ավագակներին» վերաբերյալ առաջին և վերջին վիճաբանությունները մարգարեորեն նույնական են: Միլլերականները «ավագակներին» հասկանում էին որպես Հոռմ, իսկ բողոքականները սովորեցնում էին, թե «ավագակները» սիրիական մի թագավոր էին՝ Անտիոքոս Եպիփանես անունով:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագակները պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

Տասներորդ համարից սկսած և շարունակվելով մինչև տասնհինգերորդ համարը՝ ներկայացվում է պատերազմ Եգիպտոսի և Միդիայի թագավորությունների միջև: Այս հատվածում Եգիպտոսը հարավի թագավորն է, իսկ սիրիական թագավորը ներկայացված է որպես հյուսիսի թագավոր: Տասներորդ համարը նշում է այն, ինչ պատմաբաններն անվանում են Չորրորդ սիրիական պատերազմի սկիզբ՝ մ.թ.ա. 219 թվականին, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները ներկայացնում են Ռաֆիայի ճակատամարտը՝ մ.թ.ա. 217 թվականին, և դրա հետևանքները: Այնուհետև տասներեքերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարները նույնացնում են Պանիումի ճակատամարտը՝ մ.թ.ա. 200 թվականին: Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում սիրիական թագավորը Անտիոքոս Մագնուսն է՝ Սելևկյան կայսրության տիրակալը:

Տասներորդ համարը ներկայացնում է այն պատմական ժամանակաշրջանը, երբ Անտիոքոս Մեծը պատերազմ է սկսում՝ վերագրավելու այն տարածքը, որը տարիներ առաջ վերցվել էր Սելևկյան թագավորությունից: Այդ համարում նա վերագրավում է կորցրած տարածքը մ.թ.ա. 219 թվականին, սակայն ժամանակավորապես դադարեցնում է իր հարձակումները և փորձում է վերախմբավորել իր ռազմական ուժը: Նա վերահաստատել էր իր իշխանությունը կորցրած տարածքի վրա և հասել մինչև Եգիպտոսի՝ Պտղոմեոսյան տոհմի կողմից կառավարվող հարավային թագավորության սահմանը: Մ.թ.ա. 219 և մ.թ.ա. 217 թվականների միջև թե՛ հարավի թագավորը, թե՛ հյուսիսի թագավորը ծրագրեր էին մշակում մոտեցող Բաֆիայի ճակատամարտի համար:

Ռաֆիայի ճակատամարտը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 217 թվականին, և Եգիպտոսի հարավային թագավորությունը, որը ղեկավարվում էր Պտղոմեոսի կողմից, հաղթեց Սիրիայի արքա Անտիոքոս Մեծին, որը մարգարեական հատվածում հյուսիսի թագավորն է։ Այնուհետև տասներեքից տասնհինգ համարներում, տասնյոթ տարի անց՝ մ.թ.ա. 200 թվականին, Անտիոքոս Մեծը, որը մինչ այդ դաշինք էր կազմել Մակեդոնիայի Փիլիպոսի հետ, Եգիպտոսի դեմ մտավ Պանիումի ճակատամարտի մեջ։ Այդ ժամանակ Եգիպտոսի հարավային թագավորությունն ուներ հինգ կամ վեց տարեկան մանկահասակ թագավոր, և Անտիոքոս Մեծն ու Փիլիպոսը չկարողացան դիմադրել Եգիպտոսի մանկահասակ թագավորից օգտվելու գայթակղությանը, և Անտիոքոս Մեծը հաղթեց Պանիումի ճակատամարտում։ Այն երեք համարները, որոնք ներկայացնում են Պանիումի ճակատամարտը, ներառում են տասնչորսերորդ համարը, որտեղ մարգարեական պատմության մեջ ներկայացվում է մի նոր գործություն։

Քո ժողովրդի ավագակները մի այլ գործություն են, քան Եգիպտոսի հարավի թագավորը, կամ Սելևկյան հյուսիսի թագավորը, կամ մակեդոնացի իշխակալ Փիլիպպոսը։ Միլլերականները ճանաչեցին, որ Հռոմը քո ժողովրդի ավագակներն են։ Եբրայական արմատական բառերից մեկը, որ թարգմանվում է «ավագակներ», նշանակում է նաև կոտորո՜ղ։ Հեթանոսական Հռոմը մարգարեության մեջ ներկայացված է որպես այն գործությունը, որ պիտի փշրեր մասերի։

Սրանից հետո ես տեսիլքներում, գիշերով, տեսա, և ահա մի չորրորդ գագան՝ սարսափելի ու ահեղ և չափազանց գորեղ. և նա մեծ երկաթե աստամներ ուներ. կուլ էր տալիս, փշրում էր և մնացորդը ոտքերով կոխկռտում էր. և նա տարբեր էր իրենից առաջ եղած բոլոր գագաններից. և նա տասը եղջյուր ուներ։ Դանիել 7:7.

Երբ Ուրիա Սմիթը մեկնաբանում է ավագակներին, նա մեջբերում է մի պատմաբանի, որը նշում է, որ ավագակները ներկայացնում են խախտողներին։

«Այժմ ներմուծվում է մի նոր գործություն՝ «քո ժողովրդի ավագակները»․ բառացիորեն, ինչպես ասում է եպիսկոպոս Նյուտոնը, «քո ժողովրդի կոտորողները»։ Հեռու, Տիրերի ավերին, մի թագավորություն սնուցում էր իրեն փառատենչ ծրագրերով և մութ դիտավորություններով։ Սկզբում փոքր ու սկար լինելով՝ այն զարմանալի արագությամբ աճեց գործությամբ ու կորովով՝ զգուշորեն այստեղ-այնտեղ տարածվելով՝ փորձելու իր կարողությունը և ստուգելու իր պատերազմական բազկի ուժը, մինչև որ, գիտակցելով իր գործությունը, համարձակորեն բարձրացրեց իր գլուխը երկրի ազգերի մեջ և անհաղթահարելի ձեռքով բռնեց նրանց գործերի ղեկը։ Այսուհետև Հռոմի անունը կանգնում է պատմության էջի վրա՝ դարերի ընթացքում աշխարհի գործերը կառավարելու և նույնիսկ մինչև ժամանակների վերջը ազգերի մեջ հզոր ազդեցություն գործադրելու համար»։

«Հռոմը խոսեց, և Աստի՛ն ու Մակեդոնիան շուտով զգացին, որ փոփոխություն է գալիս իրենց երազանքի կերպարի վրա։ Հռոմեացիները միջամտեցին հոգուտ Եգիպտոսի երիտասարդ թագավորի՝ վճռած լինելով, որ նա պետք է պաշտպանվի Անտիոքոսի և Փիլիպպոսի կողմից նախատեսված կործանումից։ Սա մ.թ.ա. 200

թվականն էր և Հռոմեացիների կողմից Ասորեստանի ու Եգիպտոսի գործերին կատարված առաջին կարևոր միջամտություններից մեկը»։ Ուրայա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 257:

Այդ համարներում ներկայացված մարգարեությունը կատարվեց մոտավորապես քսան տարվա ընթացքում՝ մ.թ.ա. 219 թվականից մինչև մ.թ.ա. 200 թվականը, սակայն մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրում էին:

«Հնագույն մարգարեներից յուրաքանչյուրը առավել քիչ խոսեց իր ժամանակի, քան մերի համար, այնպես որ նրանց մարգարեությունը ուժի մեջ է մեզ համար: «Եվ այս բոլոր բաները պատահեցին նրանց՝ որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատի համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները»: 1 Կորնթացիս 10:11: «Ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին նրանք ծառայում այն բաներով, որոնք այժմ ավետարանի քարոզիչների միջոցով ձեզ հաղորդվեցին՝ Սուրբ Հոգով, որ ուղարկվեց երկնքից, և որոնց մեջ հրեշտակները ցանկանում են ներթափանցել»: 1 Պետրոս 1:12: ...»

«Աստվածաշունչը իր գանձերը կուտակել և իրար է կապել այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր ընթացակարգերը կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցու մեջ այս վերջին օրերում»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339.

Թեև Դանիելը չի ապրել այն քսանամյա ժամանակահատվածում, որը մենք դիտարկում ենք, Սպիտակ քրոջ գրությունների միջոցով տրված ներշնչումը մեզ հայտնում է, որ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում արձանագրված պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջնական կատարման մեջ:

«Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Նեղության ժամանակներ են մեր առջև: Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Շուտով կիրականանան մարգարեություններում ասված նեղության տեսարանները: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Այդ մարգարեության կատարման մեջ արդեն տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»: Manuscript Releases, թիվ 13, 394.

Դանիել 11-ի տասից տասնհինգերորդ համարները ներկայացնում են վերջին օրերի պատմությունը, որը տանում է դեպի շուտով եկելիք կիրականօրյա օրենքը, որովհետև տասնվեցերորդ համարը նույնացնում է այն ժամանակը, երբ Հռոմը առաջին անգամ նվաճեց «փառավոր երկիրը»:

Բայց նա, որ նրա դեմ կգա, պիտի գործի իր կամքի համաձայն, և ոչ ոք չի կանգնի նրա առաջ. և նա պիտի կանգնի փառավոր երկրում, որը պիտի սպառվի նրա ձեռքով: Դանիել 11:16:

Դանիելը իր գրություններում երկու անգամ գործածում է «փառավոր երկիր» արտահայտությունը: Առաջինը՝ տասնվեցերորդ համարում, երբ բառացի հեթանոսական Հռոմը նվաճեց Հուդայի բառացի փառավոր երկիրը:

«Թեպետ Եզրիպտոսը չկարողացավ կանգնել հյուսիսի թագավոր Անտիոքոսի առաջ, Անտիոքոսն էլ չկարողացավ կանգնել հռոմեացիների առաջ, որոնք այժմ դուրս էին եկել նրա դեմ: Այլևս ոչ մի թագավորություն ի վիճակի չէր դիմադրելու այս վերելքի մեջ գտնվող զորությանը: Ասորիքը նվաճվեց և միացվեց Հռոմեական կայսրությանը, երբ Պոմպեոսը, մ.թ.ա. 65 թվականին, Անտիոքոս Ասիատիկոսին զրկեց իր տիրություններից և Ասորիքը վերածեց հռոմեական նահանգի:»

«Նույն ուժը նաև պիտի կանգնեցնի Սուրբ Երկրում և կլանեց այն: Հռոմը Աստծու ժողովրդի՝ հրեաների հետ դաշինքով կապվեց մ.թ.ա. 162 թվականին, որ օրաթվից սկսած՝ այն նշանավոր տեղ է զբաղեցնում մարգարեական ժամանակացույցում: Սակայն Հրեաստանի վրա իշխանություն չստացավ փաստական նվաճմամբ մինչև մ.թ.ա. 63 թվականը, և ապա՝ հետևյալ կերպ: Ուրայա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 259:

Դանիելը «փառավոր երկիր» արտահայտությունն օգտագործում է նաև մեկ այլ համարում՝ քառասունմեկերորդ համարում:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. սակայն սրանք պիտի ազատեն նրա ձեռքից, այն է՝ Եդոմը, և Մովաբը, և Ամմոնի որդիների գլխավոր մասը: Դանիել 11:41.

Քառասունմեկերորդ համարը, անշուշտ, հետևում է քառասուներորդ համարին, իսկ քառասուներորդ համարը սկսվում է «և վերջի ժամանակին» բառերով: «Մեծ պայքար»-ում Քույր Ուայթը 1798 թվականը նույնականացնում է որպես «վերջի ժամանակը», ուստի քառասունմեկերորդ համարը մատնանշում է այն պատմությունը, որ հետևում է 1798 թվականին սկսված վերջի ժամանակից հետո:

«Բայց վերջի ժամանակ, ասում է մարգարեն, «շատերը պիտի շրջեն այստեղից այնտեղ, և գիտությունը պիտի շատանա»: Դանիել 12:4: ... 1798 թվականից ի վեր Դանիելի գիրքը բացվել է, մարգարեությունների վերաբերյալ գիտությունը շատացել է, և շատերը հոչակել են մոտ դատաստանի հանդիսավոր լուրը»: The Great Controversy, 356.

Քառասունմեկերորդ համարի փառավոր երկիրը բառացի հին ժամանակների Հուդան չէ, այլ հոգևոր արդի Հուդան: Միացյալ Նահանգները հոգևոր արդի Հուդան են, և քառասունմեկերորդ համարը մատնանշում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքը:

Սակայն առաջինը ոչ թե հոգևորն էր, այլ բնականը, ապա՝ հոգևորը: Ա Կորնթացիս 15:46.

Այդ կիրակնօրյա օրենքը խորհրդանշվում է տասնվեցերորդ համարով, որովհետև Դանիել տասնմեկի կատարման մեջ «տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը» պետք է կրկնվի: Վերջին օրերում տասից մինչև տասնհինգ համարները ներկայացնում են այն պատմությունը, որը նախորդում է և հանգեցնում կիրակնօրյա օրենքին:

Այդ հինգ համարներում հյուսիսի թագավորը, ինչպես նաև հարավի թագավորը, որոնք իրենց կատարմանը հասան Մելկյան թագավոր Անտիոքոս Մեծի և Պտղոմեական թագավորության եգիպտացի թագավորների միջոցով, նախապատկերում են այն գործություններին, որոնք պատմության կիզակետում են, և որոնք տանում են դեպի շուտով եկող Կիրակնօրյա օրերնքը: Այս համարները նշանավորում են հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման պատմությունը, որովհետև տասներորդ համարը մատնանշում է Խորհրդային Միության փլուզումը 1989 թվականին, իսկ տասնվեցերորդ համարը՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրերնքը:

Քրիստոս այս համարներին շեշտադրում է տալիս՝ տասներորդ համարը համապատասխանեցնելով քառասներորդ համարին, իսկ տասնվեցերորդ համարը՝ քառասունմեկերորդ համարին: Ուղղակի հղումը դեպի բառացի փառավոր երկիրը, որը նախապատկերում է քառասունմեկերորդ համարի հոգևոր փառավոր երկիրը, այս վեց համարների ավարտն է, իսկ տասներորդ համարը՝ սկիզբը:

Ինչպես Քրիստոսը համոզվեց, որ տասնվեցերորդ համարը ուղիղ կապ ունի քառասունմեկերորդ համարի հետ, նույն կերպ էլ տասներորդ համարը ուղիղ կապ ունի քառասներորդ համարի հետ: Տասներորդ համարի «հորդել և անցնել» արտահայտությունը նույնական եբրայական դարձվածքն է, որը քառասներորդ համարում թարգմանված է որպես «հորդել և անցնել վրայով»: Այս դարձվածքը Սուրբ Գրքում հանդիպում է միայն մեկ այլ տեղ ևս, սակայն այնտեղ այն թարգմանված է փոքր-ինչ այլ կերպ, քան տասներորդ և քառասներորդ համարներում: Այնուամենայնիվ, դա նույն եբրայական դարձվածքն է:

Նա պիտի անցնի Հուդայի միջով, պիտի հեղեղի և անցնի, պիտի հասնի մինչև իսկ պարանոցը, և նրա թևերի տարածումը պիտի լցնի քո երկրի լայնությունը, ո՛վ Էմմանուել: Եսայիա 8:8.

Եսայիայի «հորդելով կանցնի»-ն նույնն է, ինչ տասներորդ համարի «հորդելով կանցնի»-ն և քառասներորդ համարի «հորդելով կանցնի»-ն: Դրանից ավելին, այս երեք համարներից յուրաքանչյուրն էլ նկարագրում է հյուսիսի թագավորի հարձակումը հարավի թագավորի վրա: Եսայիայի մեջ հյուսիսային Ասորեստանի թագավորը՝ Սենեքերիմը, հարձակվում էր Հուդայի՝ Իսրայելի հարավային թագավորության վրա: Տասներորդ համարում Մելկյան կայսրության հյուսիսային թագավորը՝ Անտիոքոս Մագնուսը, հարձակվում էր Եգիպտոսի հարավային թագավորության վրա: Քառասներորդ համարում հյուսիսի թագավորը՝ պապական իշխանությունը, որը քառասներորդ համարի սկզբում մահացու վերք էր ստացել, հարձակվում էր Խորհրդային Միության հարավային աթեիստական իշխանության վրա: Յուրաքանչյուր համար ներկայացնում է նույն մարգարեական կառուցվածքը՝ հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև հակամարտություն, և յուրաքանչյուր համարում հյուսիսային թագավորը «հորդում է և անցնում»:

Եսայիայի վկայությունն ու տասներորդ համարը երկուսն էլ վկայում են, որ երբ հյուսիսային թագավորը հարձակվում է, նա դադարում է նախքան հարավային

թագավորության մայրաքաղաքը մտնելը: Սենեքերիմն իր պատերազմը հասցրեց մինչև Երուսաղեմի պարիսպները, և ոչ ավելի առաջ: Մ.թ.ա. 219 թվականին Անտիոքոս Մեծը եկավ մինչև Եգիպտոսի սահմանը և կանգ առավ: Ապա նա կորցրեց Ռափիայի ճակատամարտը, որը տեղի ունեցավ երկու տարի անց՝ մ.թ.ա. 217 թվականին: Սենեքերիմը եկավ մինչև Երուսաղեմի պարիսպները և պարտվեց ճակատամարտում, երբ Աստված միջամտեց:

Ուստի այսպես է ասում Տէրը Ասորեստանի թագաւորի մասին. Նա այս քաղաքը չի մտնի, այնտեղ նետ չի արձակի, նրա դիմաց վահանով չի գայ, եւ նրա դէմ պաշարման բարձունք չի կուտակի: Այն ճանապարհով, որով եկել է, նոյնով էլ պիտի վերադառնայ, եւ այս քաղաքը չի մտնի,— ասում է Տէրը: Որովհետեւ Ես պիտի պաշտպանեմ այս քաղաքը՝ այն փրկելու համար, Իմ իսկ պատճառով եւ Իմ ծառայի՝ Դաւթի պատճառով: Եւ այն գիշեր Տիրոջ հրեշտակը դուրս եկաւ եւ զարկեց Ասորիների բանակում հարիւր ութսունհինգ հազար մարդ. եւ երբ վաղ առաւօտեան վեր կացան, ահա, նրանք բոլորը մեռած դիակներ էին: Այն ժամանակ Ասորեստանի թագաւոր Սենեքերիմը մեկնեց, գնաց, վերադարձաւ եւ բնակուեց Նինուէում: Եւ երբ նա իր աստուած Նիսրոքի տանը երկրպագում էր, նրա որդիները՝ Ադրամելեքն ու Սարասարը, սրով սպանեցին նրան. եւ նրանք փախան Հայաստան երկիրը: Եւ նրա որդի Ասարհադդոնը թագաւորեց նրա փոխարէն: Դ Թագաւորաց 19:32–37:

1989 թվականին հյուսիսի թագավորը ավերեց Խորհրդային Միությունը, սակայն նա չհաղթահարեց Խորհրդային Միության մայրաքաղաքը: Ռուսաստանը մնաց կանգուն: Հաջորդ ճակատամարտը, որ նախապատկերացված է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում, Բաֆիայի ճակատամարտն էր, որը նույնպես նախապատկերացված էր Սենեքերիմի բանակի կործանմամբ և նրա հետագա մահով, ինչը մատնանշում է հարավի թագավորի հաղթանակը, որը Սենեքերիմի վկայության մեջ Հուդան էր, իսկ Անտիոքոս Մեծի վկայության մեջ՝ Բաֆիան:

Տասներորդ համարը անմիջական կապ է ապահովում քառասուներորդ համարի հետ, իսկ տասնվեցերորդ համարը՝ անմիջական կապ քառասունմեկերորդ համարի հետ: Տասներորդից մինչև տասնվեցերորդ համարները ներկայացնում են 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրերը ձգվող պատմությունը: Այդ համարը քառասուներորդ համարում ներկայացնում է մի ծածուկ պատմություն, որը սկսվում է 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզմամբ և շարունակվում մինչև կիրակնօրյա օրերը: Տասներորդ համարը նաև անմիջականորեն կապում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» այդ ծածուկ պատմության հետ, սակայն ճշմարտության այդ գիծը դուրս է այն բանից, ինչ մենք այստեղ շարադրում ենք:

Միլլերական շարժման պատմության մեջ տեղի ունեցավ ադվենտիզմի ներսում Հռոմի ճիշտ ինքնության վերաբերյալ վեց գլխավոր վեճերից առաջինը, և այն վերաբերում էր նրան, թե տասնչորսերորդ համարի ավագակները ում էին ներկայացնում: Բողոքականները պնդում էին, թե նրանք ներկայացնում էին Անտիոքոս Եպիփանեսին, իսկ միլլերականները նրանց նույնացնում էին Հռոմի հետ: Ադվենտիզմի վերջին վեճում, որը վերաբերում է Հռոմի ճիշտ ինքնությանը, հարցը նույնպես տասնչորսերորդ

համարի ավագակների մասին է: Մի խումբ, որը ներկայացված է միլլերականներով, պաշտպանում է միլլերականների հիմնարար ըմբռնումը, որը հավանության էր արժանացել Մարգարեության Հոգու կողմից:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպես էին, ինչպես Նա էր կամենում. որ Նրա ձեռքը որոշ թվերում եղած մի սխալի վրա էր և ծածկում էր այն, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Վաղ գրություններ, 74:

Այդ սրբազան աղյուսակը վեճը նշագրում է մ.թ.ա. 164 թվականի նշումով:

«164 Անտիոքոս Եպիփանեսի մահը, որը, իհարկե, չկանգնեց Իշխանների Իշխանի դեմ, քանի որ Իշխանների Իշխանը ծնվելուց առաջ նա արդեն 164 տարի մահացած էր»:

Այդ վեճի հիշատակումը սուրբ քարտեզի վրա ներկայացնում է այն միակ ճշմարտությունը, որ ներկայացված է սուրբ քարտեզի վրա և որը հիմնված չէ Աստծո Խոսքի որևէ մարգարեական հատվածի վրա: Դրանով այն նույնացնում է մի ճանապարհային նշան՝ ոչ թե աստվածաշնչյան պատմության, այլ Ադվենտիստական պատմության, և «այն չպետք է փոխվի», որովհետև այդ վեճը ցույց է տալիս, թե ինչպես է հաստատվում մարգարեական տեսիլքը: Այդ հիմնարար ճշմարտության մերժումը միաժամանակ նշանակում է մերժել Մարգարեության Հոգու կողմից սուրբ քարտեզի հավանության հեղինակությունը:

«Սատանայի ամենավերջին խաբեությունը լինելու է Աստծո Հոգու վկայությունը անվավեր դարձնելը: «Որտեղ հայտնություն չկա, ժողովուրդը կկորչի» (Առակաց 29:18): Սատանան հնարամտորեն պիտի գործի՝ տարբեր կերպերով և տարբեր միջոցների միջոցով, որպեսզի խաթարի Աստծո մնացորդ ժողովրդի վստահությունը ճշմարիտ վկայության նկատմամբ: Նա մոլորեցնելու համար պիտի ներմուծի կեղծ տեսիլքներ և սուտը պիտի խառնի ճշմարտության հետ, և այդպիսով մարդկանց պիտի այն աստիճան զգվեցնի, որ նրանք այն ամենը, ինչ կրում է տեսիլքների անունը, պիտի համարեն մոլեռանդության մի տեսակ. սակայն ազնիվ հոգիները, սուտն ու ճշմարիտը միմյանց հակադրելով, պիտի կարողանան տարբերել դրանք»: Selected Messages, book 2, 78.

«Քո ժողովրդի ավագակների» վերջին հակամարտությունը նույնն է, ինչ առաջինը, և առանց այն խորհրդանիշի ըմբռնման, որը հաստատում է տեսիլքը, «ժողովուրդը կորչում է»: Նրանք «կորչում են», որովհետև «անվավեր են դարձնում Աստծո Հոգու վկայությունը»:

Մյուս խումբը պնդում է, թե Միացյալ Նահանգները ներկայացված են որպես տասնչորսերորդ համարի ավագակները: Այդ խումբը չի կարող կամ չի ցանկանում տեսնել, որ տասից մինչև տասնհինգերորդ համարներում Անտիոքոս Մագնուսը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները: Ինչպես միլլերական պատմության բողոքականները պնդում էին, թե ավագակները Անտիոքոսն էին, այնպես էլ այն խումբը, որը չի ցանկանում տեսնել, ավագակներին նույնացնում է այն իշխանության

(Միացյալ Նահանգների) հետ, որը նախապատկերված է Անտիոքոսով:

Հուդայի վրա Մենեքերիմի այն հարձակումը, որ հասավ մինչև մայրաքաղաք Երուսաղեմը և ձախողվեց, առաջնորդվում էր Մենեքերիմի գորավար Ռաբսակեի կողմից:

Արդ, խնդրում եմ, երաշխիքներ տուր իմ տիրոջը՝ Ասորեստանի թագավորին, և ես քեզ երկու հազար ձի կտամ, եթե դու քո կողմից կարողանաս նրանց վրա հեծյալներ դնել: Ապա ինչպե՞ս պիտի դու ետ դարձնես իմ տիրոջ ծառայողների ամենափոքր իշխաններից անգամ մեկի երեսը, և կառքերի ու հեծյալների համար վստահություն դնես Եգիպտոսի վրա: Մի՞ թե այժմ ես առանց Տիրոջ եմ եկել այս վայրի դեմ՝ այն կործանելու համար: Տերն ասաց ինձ. «Ել այս երկրի դեմ և կործանի՛ր այն»: Այն ժամանակ Եղիակիմը՝ Քեդկիայի որդին, և Սեբնան ու Հովասար ասացին Ռաբսակեին. «Խնդրում ենք, խոսիր քո ծառաների հետ ասորերեն լեզվով, որովհետև մենք հասկանում ենք այն, և մեզ հետ հրեաների լեզվով մի՛ խոսիր պարսպի վրա գտնվող ժողովրդի ականջին»: Բայց Ռաբսակեն ասաց նրանց. «Մի՞ թե իմ տերը ինձ ուղարկել է քո տիրոջ և քեզ մոտ՝ այս խոսքերը ասելու համար. մի՞ թե ինձ չի ուղարկել նաև այն մարդկանց մոտ, որոնք նստած են պարսպի վրա, որպեսզի ձեզ հետ ուտեն իրենց իսկ արտաթորանքը և խմեն իրենց իսկ մեզը»: Այն ժամանակ Ռաբսակեն կանգնեց և հրեաների լեզվով բարձր ձայնով աղաղակեց ու խոսեց՝ ասելով. «Լսեցե՛ք մեծ թագավորի՝ Ասորեստանի թագավորի խոսքը»: Դ Թագավորաց 18:23–28:

Ռաբշակեն ներկայացնում էր ոչ թե իր խոսքերը, այլ Ասորեստանի թագավոր Մենեքերիմի խոսքերը: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարում հյուսիսի թագավորը պապական իշխանությունն է, որը վերջի ժամանակում՝ 1798 թվականին, մահացու վերք ստացավ արեւիստական Ֆրանսիայի՝ հարավի թագավորի, ձեռքով: Այդ համարում հյուսիսի թագավորը վերջապես հատուցում է և 1989 թվականին հորդում է հարավային թագավորության (ԽՍՀՄ-ի) վրա: Երբ հյուսիսի թագավորը կատարեց այդ գործը, նա իր հետ բերեց «կառքեր, հեծյալներ և շատ նավեր»: «Կառքերն ու հեծյալները» ներկայացնում են ռազմական հզորություն, իսկ «նավերը» ներկայացնում են տնտեսական գորություն: Այդ խորհրդանիշները մատնանշում են Միացյալ Նահանգները՝ որպես պապական Հռոմի փոխանորդ բանակը 1989 թվականի հաղթանակի մեջ, ինչպես որ նախապատկերված է Ռաբշակեով: Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում Անտիոքոս Մեծը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները, և ինչպես Վիլյամ Միլլերը ճիշտ կերպով նույնացրեց, որ տասնչորսերորդ համարում «նաև» բառը հաստատում է մարգարեական պատմության մեջ նոր իշխանության մուտքը, «ավազակները» պետք է ներկայացնեն մի իշխանություն, որը տարբեր է թե՛ հարավի պտղովեռոսյան թագավորներից, թե՛ հյուսիսի թագավոր Անտիոքոսից, թե՛ Մակեդոնիայի Փիլիպպոսից:

«Հարավի թագավորը», այս համարում, առանց որևէ կասկածի, նշանակում է Եգիպտոսի թագավոր. բայց թե «քո ժողովրդի ավազակները» ինչ է նշանակում, թերևս ոմանց համար դեռևս կասկածելի է մնում: Որ դա չի կարող նշանակել Անտիոքոսին կամ Ասորիքի որևէ թագավորի, պարզ է. որովհետև հրեշտակը

նախորդ մի շարք համարներում խոսել էր այդ ազգի մասին, և այժմ ասում է. «նաև քո ժողովրդի ավագակները» և այլն, ակնհայտորեն նկատի ունենալով որևէ այլ ազգ: Ես կընդունեմ, որ Անտիոքոսը գուցե կողոպտեց հրեաներին. բայց ինչպե՞ս կարող էր սա «հաստատել տեսիլքը», երբ Անտիոքոսի մասին տեսիլքում ոչ մի տեղ չի խոսվում, թե նա այդպիսի որևէ գործ է կատարել. որովհետև նա, տեսիլքի մեջ, պատկանում էր այն բանին, ինչ կոչվում է հունական թագավորություն: Դարձյալ, «հաստատել տեսիլքը» պետք է նշանակի այն դարձնել հաստատ, ամբողջական կամ կատարել: Վիլյամ Միլլեր, Miller's Works, Lecture 6, 89.

«Անտիոքոս»-ը մի անուն էր, որ ընտրվել էր սիրիական Սելևկյան կայսրության թագավորներից շատերի կողմից: Այդ կայսրության հիմնադիրը Սելևկոս Նիկատորն էր, և ամբողջ Սելևկյան թագավորների ցանկը կազմված էր մոտավորապես քսանից վեցից մինչև երեսուն թագավորներից: Այդ թագավորներից շատերն ընտրեցին «Անտիոքոս» անունը, ինչպես բազմաթիվ պապեր, երբ ընտրվում են պապ, ընտրում են գահանուններ: Պապերը բոլորն էլ «հակաքրիստոս» են, ինչը նշանակում է «Քրիստոսի դեմ»: «Հակա» բառը նշանակում է «դեմ»: Որպես հակաքրիստոսներ՝ նրանք վերցրել են իրենց հոգևոր նախահոր անունը, որը սատանան է: Սատանան և պապերը երկուսն էլ հայտնությամբ նույնացվում են որպես հակաքրիստոս:

«Նեոի վճռականությունը՝ իրագործելու այն ապստամբությունը, որ նա սկսեց երկնքում, պիտի շարունակի գործել անհնազանդության որդիների մեջ»:
Վկայություններ, հ. 9, էջ 230:

Պապը Սատանայի ներկայացուցիչ է, և, հետևաբար, երկուսն էլ Քրիստոսի դեմ են, ուստի «նեո»-ն են: Երբ նրանք ստանձնում են պապի պաշտոնը, ընտրում են անուն և դառնում Սատանայի երկրային ներկայացուցիչը:

«Աշխարհիկ շահերն ու պատիվները ապահովելու համար եկեղեցին մղվեց որոնելու երկրի մեծամեծների բարեհաճությունն ու աջակցությունը, և այսպես մերժելով Քրիստոսին՝ նա դրդվեց հպատակություն մատուցելու Սատանայի ներկայացուցչին՝ Հռոմի եպիսկոպոսին»: The Great Controversy, 50.

Նրանց գործերով պիտի ճանաչեք նրանց, և պապերը շարունակում են նույն գործը, ինչ Սատանան:

«Հռոմի պապի միջոցով երկրի վրա տարվել է նույն գործը, ինչ որ երկնքի ատյաններում էր տարվում խավարի իշխանի վտարումից առաջ: Սատանան երկնքում ձգտեց ուղղել Աստծո օրենքը և իր կողմից մի փոփոխություն մտցնել: Նա իր սեփական դատողությունը բարձրացրեց իր Արարչի դատողությունից վեր և իր կամքը դրեց Եհովայի կամքից վեր, և այս կերպ, ըստ էության, հայտարարեց, թե Աստված սխալական է: Պապը ևս գնում է նույն ճանապարհով և, իրեն վերագրելով անսխալականություն, ձգտում է հարմարեցնել Աստծո օրենքը իր սեփական պատկերացումներին համապատասխան՝ իրեն ունակ համարելով ուղղելու այն սխալները, որոնք, իր կարծիքով, տեսնում է երկնքի և երկրի Տիրոջ կանոնադրություններում և պատվիրաններում: Ըստ էության, նա աշխարհին ասում է. Ես ձեզ Եհովայի օրենքներից ավելի լավ օրենքներ կտամ: Ի՞նչ վիրավորանք է սա

Երկնքի Աստծո հանդեպ»: Signs of the Times, November 19, 1894.

Թեև Մելնկոս Նիկատորը հիմնեց Մելնկյան կայսրությունը, հետագա թագավորներից շատերը ընտրեցին «Անտիոքոս» անունը՝ ի պատիվ ոչ թե Մելնկոսի, այլ նրա հոր: Մելնկոսի հայրը՝ Անտիոքոսը, ազնվական էր և զորավար Մակեդոնիայի թագավոր Փիլիպպոս II-ի ծառայության մեջ, որն էլ Ալեքսանդր Մեծի հայրն էր: Այս ազնվական կարգավիճակն ու ռազմական անցյալը նպաստեցին Մելնկոսի սեփական նշանակալի դերի հիմքի հաստատմանը և հետագա իշխանության բարձրացմանը Ալեքսանդր Մեծի մահից հետո:

Մելնկոսի թագավորությունը հաստատվեց, երբ նա վերահսկողություն ստանձնեց Ալեքսանդրի թագավորության չորս մասերից երեքի նկատմամբ: Հռոմը ևս նվաճում է երեք աշխարհագրական տերություններ, որպեսզի վերահսկողություն հաստատի և դառնա հյուսիսի թագավորը: Երբ Մելնկոսը ամրապնդել էր իր իշխանությունը արևելքի, արևմուտքի և հյուսիսի վրա, նա պատմական պատումի մեջ դարձավ հյուսիսի թագավորը, և նրա մայրաքաղաքը Բաբելոն քաղաքն էր: Հետագա թագավորներից շատերը, հյուսիսային գահը զբաղեցնելիս, ընտրեցին «Անտիոքոս» անունը՝ իրենց քաղաքական նախահորը պատվելու համար: Զուգահեռը հեշտ է տեսնել, եթե ընտրում եք տեսնել: Եթե չեք տեսնում, ուրեմն չեք տեսնում:

«Անտիոքոս» անունը (հունարեն՝ Ἀντιόχος) ծագում է հունարեն «anti» (նշանակում է «դեմ» կամ «հակառակ») և «ocheo» (նշանակում է «ամուր բռնել» կամ «պահպանել») տարրերից: Հյուսիսի թագավորները ընտրեցին այդ անունը՝ հոր հետ իրենց քաղաքական ժառանգականությունը պահպանելու համար, ճիշտ ինչպես նեղ (պապերը) անուններ են ընտրում, երբ սկսում են իշխել: Ինչպես պապերը իրենց հոր՝ սատանայի ներկայացուցիչներն են, այնպես էլ Սիրիական կայսրության Անտիոքոսները կերպավորեն իրենց հոր ներկայացուցիչներին: Այս կիրառության մեջ Անտիոքոսը ներկայացնում է իրենց հոր փոխանորդին: Պապական իշխանության փոխանորդը 1989 թվականին Միացյալ Նահանգներն էին, և աշխարհիկ վկայությունը հաստատում է նեոի՝ Հովհաննես Պողոս II պապի, և Ռոնալդ Ռեյգանի միջև եղած հարաբերությունը՝ նախկին Խորհրդային Միությունը տապալելու իրենց գործում:

Տասից մինչև տասնվեցերորդ համարներում առաջին և վերջին համարները ուղղակի հղումներ են պարունակում քառասուներորդ և քառասունմեկերորդ համարներին: Տասներորդ համարը ուղղակիորեն ներկայացնում է քառասուներորդ համարը: Տասնվեցերորդ համարը ուղղակիորեն ներկայացնում է քառասունմեկերորդ համարը: Այդ համարները ներկայացնում են Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին:

«Կնքված գիրքը Հայտնության գիրքը չէր, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որը վերաբերում էր վերջին օրերին: Գիրքն ասում է. «Եվ դու, ով Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքի ը գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի թափառեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա» (Դանիել 12:4): Երբ գիրքը բացվեց, հռչակվեց. «Ժամանակ այլևս չի լինելու»: (Տե՛ս Հայտնություն 10:6): Դանիելի գիրքն այժմ ապակնքված է, և այն հայտնությունը, որ Քրիստոսը տվեց

Հովհաննեսին, պիտի հասնի երկրի բոլոր բնակիչներին: Գիտության աճով մի ժողովուրդ պիտի պատրաստվի կանգնելու վերջին օրերին....»

«Առաջին հրեշտակի պատգամում մարդկանց կոչ է արվում երկրպագել Աստծուն՝ մեր Արարչին, որ ստեղծեց աշխարհը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է: Նրանք պատիվ են մատուցել պապականության մի հաստատության՝ անվավեր դարձնելով Եհովայի օրենքը, բայց այս հարցի վերաբերյալ գիտության աճ պետք է լինի»:
Selected Messages, գիրք 2, 105, 106:

1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները ներկայացնում են «Դանիելի մարգարեության այն բաժինը, որ վերաբերում էր վերջին օրերին»: Սա ճանաչվեց, երբ այն այնժամ բացվեց, և այդ բացվելը գիտության աճ առաջ բերեց «Պապության հաստատության՝ Եհովայի օրենքը անվավեր դարձնելու» վերաբերյալ: Ալֆան և Օմեգան միշտ վերջը պատկերում են սկզբով, և փորձության ընթացքը, որ սկսվեց 1989 թվականին, նախատեսված էր երկրպագուների երկու դասեր առաջ բերելու համար:

Եվ նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված ու կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները ամբարշտորեն պիտի վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:9, 10.

Այժմ մենք գտնվում ենք այդ փորձարկման գործընթացի վերջնական ժամանակաշրջանում, որովհետև ավագակների վեճը Ադվենտիզմի սկզբում այժմ կրկնվում է: Ավագակներին Միացյալ Նահանգների հետ նույնացնելը նշանակում է Անտիոքոսին նույնացնել ավագակների հետ: Սա Միլլերի հետևորդների և բողոքականների նույնական վեճն է:

Փորձության ընթացքի ավարտին, ինչպես նաև փորձության ընթացքի սկզբում, որը սկսվեց 1989 թվականին, Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է «Դանիելի մարգարեության այն մասը, որը վերաբերում էր վերջին օրերին»: 1989 թվականին դա Դանիել 11-ի վերջին վեց համարներն էին, իսկ ավարտին՝ քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը, որը նախապատկերված է տասից մինչև տասնվեց համարներով:

Հաջորդ հոդվածներում մենք կշարունակենք մեր քննությունը ադվենտիզմի պատմության մեջ եղած վեճերի վեց գծերի վերաբերյալ: Այդ վեց վեճերից առաջինը պատկերավորում է այդ վեց վեճերից վերջինը: Մենք առաջին և վերջին վեճերը կօգտագործենք՝ մյուս չորս վեճերի վրա դրանք համադրելով, մինչ կբացահայտենք այն տարրերը, որոնք ներգրավված են արդարության թշնամու ջանքերում՝ Աստծո ժողովրդին խոչընդոտելու, որպեսզի նրանք ճիշտ բաժանեն «տեսիլքը», որը հաստատված է Հռոմի խորհրդանիշով:

«Եթե մենք չհասկանանք այն պահերի կարևորությունը, որոնք արագորեն անցնում են հավիտենության մեջ, և չպատրաստվենք կանգնելու Աստծո մեծ օրը, մենք անհավատարիմ տնտեսներ կլինենք: Պահապանը պետք է իմանա գիշերվա

Ժամանակը: Այժմ ամեն ինչ պատված է այնպիսի լրջությամբ, որ բոլոր նրանք, ովքեր հավատում են այս ժամանակի ճշմարտությանը, պետք է գիտակցեն դա: Նրանք պետք է գործեն Աստծո օրվա առնչությամբ: Աստծո դատաստանները շուտով պիտի իջնեն աշխարհի վրա, և մենք կարիք ունենք պատրաստվելու այդ մեծ օրվան:»

«Մեր ժամանակը թանկարժեք է: Մենք ունենք միայն սակավ, շատ սակավ փորձության օրեր՝ պատրաստվելու ապագա, անմահ կյանքի համար: Մենք ժամանակ չունենք այն վատնելու անպատեհ ու անկանոն քայլերի վրա: Պետք է վախենանք Աստծո խոսքի մակերեսով միայն սահելուց»: Վկայություններ, հատոր 6, 407: